

Dr. Nicholas C. Demetry – Dr. Edwin L. Clonts: Az arkangyalok gyógyító ereje
(Bioenergetic Kiadó, Budapest, 2006)

Ismertető

A kollektív spirituális átalakulás az emberiség előtt álló nagy feladat. A szerzők ennek bemutatásához a görög mitológiából kölcsönzött tizenkét herkulesi feladatot használják metaforaként. Sorra veszik az előttünk álló globális feladatokat, amelyeket a sorsunkat formáló nagy archetipikus erők és az egész folyamatot támogató arkangyali rendek jelölnek ki számunkra. Hangsúlyozzák, hogy a világ válságos helyzetére adott alapvető válasz az egyén szellemi ébredése, mert a világ változása egy kritikus számú tömeg átalakulásától függ. Herkules tizenkét próbája, a mítoszból leszűrhető tanulságok és a fejezetek végén található meditációk az egyén szellemi-lelki fejlődéséhez nyújtanak segítséget.

Szerencsére az ember, az emberiség nincs magára hagyva ebben a folyamatban. Hatalmas mennyei seregek vesznek körül bennünket, és szeretetükkel, bölcsességükkel a segítségünkre vannak, vezérelnek bennünket. E nagyszerű mennyei szolgálat vezetői az arkangyalok, mert ők azok a legmagasabb szintű lények az univerzumban, akik az emberiség felemelésén fáradoznak. *Daskalos* szerint a Szentlélek isteni eszközei ők, akik jelen világunkban vezérelnek bennünket a tapasztalás magasabb szintjei felé, később pedig a Fény mennyei szféráiba fognak elkalauzolni.

Mi dönthetjük el, hogy tudattalanul, sodródva a külvilág eseményeivel, vagy tudatosan, örömmel, szeretetben és fényben akarunk-e fejlődni. Ez utóbbihoz kaphatunk támogatást, ha a könyv gyakorlatait alkalmazva rendszeresen ráhangolódunk az arkangyali erőkre.

Ízelítő a könyvből

„Teremtés a belső csendből

„Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsoltárok 46,11)

Világunk állandó mozgásban van. Egyre nagyobb sebességgel rohanunk át az életen: mobiltelefonon beszélünk miközben gyorsabban vezetünk, hogy az egyre növekvő forgalmat elkerüljük, és hamarabb érkezhessünk a munkahelyünkre, hogy több, de még mindig nem elég ideig dolgozhassunk. Közben teletömjük magunkat a gyorsétkezdék ételleivel, koffeinnel, nyugtatókkal és antidepresszánsokkal. Türelmetlenkedünk, pedig az egyre nagyobb teljesítményű számítógépek rövidebb idő alatt dolgozzák fel az információkat. A légiposta ma már „csigapostának” számít. Kikapcsolódásként a szobabiciklit tapossuk, közben olvasunk, fejhallgatóból zenét hallgatunk. Bármilyen utalás, miszerint a csendben üldögélés és semmittevés javunkra válna, a legtöbb emberben félelmet kelt, és egyszerűen elfogadhatatlan.

Akár a száguldó hurrikán, úgy teszünk, mintha kiteljesedésünk valami örült tempójú cselekvéstől függne. Ha követni akarjuk ezt az analógiát, nem árt eszünkbe idézni, hogy a hurrikán nem a fejlődés, hanem a pusztítás eszköze. Paradox módon van benne egy rész, ahol

tökéletes nyugalom uralkodik – ez pedig a vihar szeme. Innen világosan látható a körülötte tomboló szélvihar hatása.

Ugyanígy a szívünkben is létezik egy középpont, a tökéletes nyugalom helye, ahonnan világosan ráláthatunk az életünkre. Innen közvetlenül tapasztalhatjuk, hogy nem vagyunk azonosak a gondolatainkkal, az érzelmeinkkel, a testünkkel vagy a cselekedeteinkkel. Arra jövünk rá, hogy a lélekkel vagyunk azonosak: az örök „Énnel”, aki a gondolkodást, érzékelést és a cselekvést végzi; azzal az „Énnel”, amely azonosul Istennel és minden élőlényel; azzal az „Énnel”, mely nem hímnemű, nem is nőnemű, hanem mindkettő egyszerre. Itt tapasztaljuk a belső mennyországot, amiről Jézus és más szellemi mesterek tanítottak. A hinduk *szamadhinak* nevezik ezt az áldott tudatállapotot.

Csak a szamadhi tárhatja fel az igazságot. A gondolatok fátylat borítanak a valóságra, így az nem ismerhető meg, csakis a szamadhi állapotában. Ekkor csak az „Én vagyok” érzés létezik, nincsenek gondolatok. Az „Én vagyok” tapasztalása nem más, mint nyugodtnak, elcsendesedettnek lenni.

...

Ha befogadjuk ezt a mozdulatlanságot, befogadjuk az igazi élet szellemét is. Akkor pedig mitől félünk? A mozgás megszűnésétől tartunk, mert a mozgást az élet *pótlásaként* hoztuk létre. A vulkán lávájához hasonlóan a halálos mozgás pusztít, megkeményedik, végül meghal, mert elszakadt a forrásától. Amikor a személyiség nem áll tudatos kapcsolatban a Forrásával, akkor gondolatai, érzései és tettei kaotikus mozgást hoznak létre, amit nem lehet sokáig fenntartani. Megpróbálunk menekülni ettől az igazságtól, és örületes, kényszeres módon még gyorsabban pörgünk, mindent megteszünk, hogy ne kelljen észrevenni, ezzel tulajdonképpen a halál forgószelét hozzuk létre. Tényleg elhisszük, hogy meghalunk, ha elszigetelt egónk értelmetlen és terméketlen mozgása leáll. Elfelejtjük, hogy a hurrikán után új élet születik. Életünk akárcsak az erdők és a mezők a hurrikán pusztítása után, virágba borul, ha hagyjuk, hogy a teremtő életerő megnyilvánuljon a vihart követő nyugalomban és békében.”